

Una esclletxa de llum?

written by Pere Grau i Rovira | 14 de juny de 2024

És massa d'hora per posar-se eufòric i l'experiència recomana molta cautela. Però l'acord del dia 10 per portar Josep Rull a la presidència del Parlament crec que autoritza el títol d'aquest article amb el seu prudent interrogant. Si realment la patacada electoral del 12M ha portat prou els tres partits independentistes a fer un canvi d'estratègia, es veurà en aquests mesos vinents. Tant pot ser que sigui efectivament una esclletxa de llum en la fosca del nostre panorama nacional, com que sigui flor d'un dia. Desitgem i esperem que no sigui la segona possibilitat.

Encara que la frase l'hagi aplicada Pedro Sánchez en un context i amb un objectiu completament diferents, aquí també pot encaixar-hi: fer de la necessitat, virtut. Cosa que ja fa molt temps que haurien hagut de fer. Però si ara hi arribéssim podríem deixar de banda les patinades del passat i concentrar-nos en el futur. La posició dels tres partits en l'eix social ja sabem que és diferent. Però no és res que pugui impedir compromisos i acords temporals si es fa "de la necessitat, virtut". I la necessitat hi és a cabassos.

Tots haurien de tenir clar que cap avenç social és de fiar en una situació que des de Madrid es permeten de tombar i anul·lar les decisions del Parlament català quan els hi passa pels nassos. Un veritable avenç social només serà possible i fiable si ningú des de fora hi té la darrera paraula. I per això, fins i tot els fonamentalistes de la CUP haurien de ser capaços de repetir quan calgui aquest front comú que hi ha hagut amb la formació de la mesa del Parlament.

Fa poc, en un [article anterior](#), proposava (definint-ho com un somni meu segurament irrealitzable) que en el cas de repetició de les eleccions, entre altres premisses, els tres partits fessin cartells de propaganda electoral conjuntament per

instar els abstencionistes a tornar a votar. En la meua modesta opinió, això seria un missatge al poble tan contundent que crec que tindria una repercussió enormement positiva que amb els procediments normals seria impensable. Potser després de l'acord recent no és tan impossible? No ho sé. Però si els tres partits (sobretot ERC) volen recuperar els vots, els escons i la importància perdudes, no n'hi ha prou amb sargir una mica l'estrip.

No caldria ni dir-ho, però sembla que hi ha gent que no ho compren ni que ho tinguin davant dels nassos amb lletra grossa: no es tracta de diluir la personalitat de cada partit; no es tracta de cap rendició vergonyosa; no es tracta de reduir les possibilitats de tal o tal altra personalitat (ben al contrari, seria augmentar-les). Es tracta d'un armistici entre les forces que en una Catalunya independent serien contraris polítics (no enemics, aquest concepte no hauria de tenir lloc en la cultura política d'una república catalana), per defensar el país dels que el volen desnaturalitzar i tenir-lo tancat a la gàbia com la gallina dels ous d'or.

Mantenir aquesta unitat estratègica no serà fàcil, ja ho sabem. Els cants de sirena, prometent això i allò i allò de més enllà (sense complir-ho mai) serien sovint a l'ordre del dia. Però ja sabem la dita castellana: "Donde dije digo, digo Diego". El Pedrito el té encastat en la seva personalitat. I no pas ell sol quan es tracta de Catalunya.

Resumim: els tres partits (sobretot, les xifres canten, ERC i CUP) estan en un pou. Si volen sortir-ne, han de repetir, cada vegada que es presenti una avinentesa, l'acord que ara han demostrat que poden fer. Si malgrat tot, repeteixen els errors i les lluites caïnites entre germans, veuran que el pou encara és molt més fondo. Desitgem-los-hi prou seny per a no tornar a decebre la ciutadania i a l'octubre, o quan sigui, rebre llavors una clatellada més forta.